

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7815/2023
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених ЈП „Пословни простор“ Нови Сад – у ликвидацији, из Новог Сада, кога заступа законски заступник АА, ликвидациони управник и Град Нови Сад, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, против туженог – противтужиоца ББ из ..., кога заступа Александар Воргић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 413/22 од 17.11.2022. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог – противтужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 413/22 од 17.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 9465/2018 од 14.09.2021. године, у ставу првом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. У ставу другом изреке, одбијен је предлог за понављање поступка. У ставу трећем изреке, усвојен је тужбени захтев у непресуђеном делу. У ставу четвртом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати износ од 2.133.342,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2020. године до исплате, као и износ од 821.843,00 динара на име законске затезне камате обрачунате на износ главног дуга до дана 01.03.2020. године. У ставовима петом и шестом изреке, одбијен је противтужбени захтев и обавезани су тужиоци да туженом солидарно на име улагања у пословне просторе број 1 и 3, као два посебна дела објекта који у природи представљају два локала у сутерену у подтрибунском делу зграде за ..., саграђене на парцели број ... К.О. ... у Новом Саду у улици ..., идентичним са њихове адресе: ... и број ..., исплати износ од укупно 4.023.303,81 динара са законском затезном каматом од 16.11.2020. године. У седмом ставу изреке, одбијен је противтужбени захтев преко досуђеног износа од 4.023.303,81 динара до траженог износа од 6.034.955,72 динара на име улагања у пословне просторе број 1 и 3, као два посебна објекта. У осмом ставу изреке, тужени је ослобођен обавезе

плаћања судских такси. У деветом ставу изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 413/22 од 17.11.2022. године, усвојена је жалба тужилаца, док је жалба туженог делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 9465/18 од 14.09.2021. године укинута у делу одлуке о изјављеном приговору стварне ненадлежности и одлуке о противтужбеном захтеву (ставови 1, 5, 6 и 7 изреке) и трошковима поступка по противтужби, и у том делу предмет се враћа на поновни поступак. Првостепена одлука преиначена је у делу одлуке о трошковима поступка по тужби, тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 508.498,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у делу одлуке о тужбеном захтеву и предлогу за понављање поступка (ставови 2, 3 и 4 изреке), пресуда потврђена. Одбијени су и захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени - противтужилац је благовремено изјавио ревизију, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку.

Према разлозима нижестепених судова, тужиоци основано потражују на име стицања без основа износ од 2.133.342,00 динара због коришћења локала од стране туженог у периоду 01.08.2013. године до 01.03.2020. године, а након истека уговора о закупу и упућеног дописа на предају локала. Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужилаца на начин који је у складу са актуелном судском праксом и правним схватањима Врховног суда. Ревизијски наводи туженог не представљају правно релевантни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ његово тумачење примене релевантних норми поводом захтева о којем је одлучено. Ревидент не указује на супротне правноснажне или ревизијске одлуке у истој или сличној чињенично правној ситуацији које би биле од значаја за уједначавање судске праксе. Тужени у ревизији указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.03.2014. године, а преиначена 22.05.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 2.133.342,00 динара, што је противвредност од 18.142,28 евра, на дан преиначења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Следи да је вредност предмета спора у овој парници нижа од ревизијског цензуса од 40.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић